

DE LOTELING

Tegen plaatsvervang
Tegen loting
Tegen bestendig leger
Tegen oorlog

ANTI-MILITARIST BLAD

Uitgegeven door den Socialistischen Lotelingskring van Gent

Voor gelijkheid
Voor vrijheid
Voor broederlijkheid
Door socialisme

WEG MET DE BLOEDWET!

Vervloekte Bloedwet!

Alweër die vloekwaardige loting! Hoelang nog zal deze gehate tombola van menschevleesch plaats hebben!

Van vóór 25 jaren hoorde men reeds dat de blijde dag welhaast zou aanbreken waarop het schandelijk voorrecht der rijken zou zijn afgeschaft. En tot nog toe leven we onder die wet welke de volle verachting van elk rechtschapen mensch verdient, wet die de kinderen der armen komt eischen om het zoogenaamde vaderland te gaan verdedigen, dewijl de rijken zich vrijkoopen.

Maar, ziet ge, de armen zijn niet zoo beschaafd en niet zoo verfijnd opgevoed om evenals de rijken vrijgesteld te worden te leeren moorden op commando.

Zoo zijn de jaren elkander opgevolgd en nog altijd wachten diegenen die vóór 25 jaren reeds streden voor de algemeene ontwapening, voor de afschaffing van het militarisme, omdat het niet strookt voor den mensch het wapen te hanteeren om zijnen evenmensch te doden, nog altijd wachten zij, zeg ik, op de verwezenlijking hunner humanitaire ideën, nog altijd moet als het ware den eersten stap worden gedaan.

Nochtans leven we steeds in eene christelijke wereld, waarin immer zoo graag op beschaving en vooruitgang wordt geboogd.

Waar zijn nu de vredeprekers van alle kleur, die het roer der gansche samenleving in handen hebben? Waar zijn nu de brave (!) christenen (?) wier rijk van deze wereld niet is en al de macht en het geld bezitten om hunne vrede-theoriën in praktijk te stellen en haat en tweespalt uit de wereld te bannen?

Neen, het was daar niet om te doen; de macht en het geld moesten dienen om ten hunnen voordeele de aarde te beheerschen. Derhalve worden in stede van «naasteliefde» den rassenhaat aangevuurd en de legers in stand gehouden.

Verdeel en heersch! is de leus, en niets is den machtigen te slecht om hunne heerschappij over het gansche aardrijk te bestendigen, want des noods weten zij in naam van hunnen God van vrede, de volkeren die zich niet gedwee laten behandelen, uit te moorden.

En tot dergelijke gruwzame menschenlachten, zooals we in de laatste maanden nog te zien kregen in Armenië, Cuba, Philippijnsche eilanden, enz., worden wij, werklieden, gebruikt.

Arm, verslaafd, neergedrukt volk,

zult gij dan nooit begrijpen dat ge niet onder tyrannie hoeft gebukt te gaan, zult gij dan nooit uwe waarde leeren beseffen, zal het u dan nooit duidelijk worden tot welke vernederende rol ge dienst doet.

Aan uwe onverschilligheid ligt het dat geheel de menschheid zich niet verheffen kan en alle zucht naar hooger, naar beter onderdrukt blijft.

Gij zijt het getal, uwe vrijmaking hebt gij in uwe handen, aan u slechts te willen

Het socialisme dat als uw verlosser is opgestaan, roept alom het proletariaat tot vereeniging op; beantwoordt deze roepstem, berust niet langer in uwen ellendigen toestand en laat u niet door het woord «vaderlands-liefde» misleiden.

De liefde die zich laat koopen heet «prostitutie», zegde L. Defuisseaux, en zoo is 't.

Gij, onverschilligen, die nog eenigen twijfel mocht koesteren nopens de slechtheid van de aanvoorders der reactie, gaat in alles hunne daden na en gij zult spoedig tot inkeer komen.

Alleen de discussiën der jongste Kamersittingen over de voorgewende militaire hervormingen zijn een voldoende bewijs, wat er van onze christelijke beschavers te verwachten is.

Tijdens deze besprekingen werden de grootste onzinnigheden gedebiteerd en tot zelfs de christen democraten verklaarden plechtig dat de staande legers moeten behouden blijven.

Weg dus met de huichelende vredevoorstaaers, die niet het eerste woord van hunnen godsdienst gelooven.

Slechts onder den drang der massa zal de schandelijke militiewet en ook geheel het militarisme vallen.

Op dan, jongelingen, getoond dat gij uwen plicht begrijpt en uwen naam wilt waardig zijn. Op! en moedig geijverd opdat zoo spoedig mogelijk de bloedwet en hare oorzaken voor immer uit de wereld verdwijnen!

Weg met het militarisme!

Den vrede, heil!

KARL TASTAAN.

De uitroeiing van het militarisme is verbonden aan de vernietiging van het kapitalisme.

Het gerecht in het leger

Niets strenger, niets barbaarscher bestaat er in België dan het militaire strafwetboek. En nochtans wordt iedere poging aangewend door de socialistische Kamerleden, om verandering te brengen aan gansch onze legerinrichting met minachting door de klerikale regeerders van de hand gewezen. Het is voldoende slechts eenige artikels van dit strafwetboek te lezen om overtuigd te zijn dat zoo eene wetgeving slechts in stand

wordt gehouden door eene partij welke de inkwisitie in haar verleden heeft. Oordeelt:

De prescriptie of verjaring aangenomen voor alle misdaden bedreven buiten het leger, bestaat niet voor de soldaten. Volgens het burgerstrafwetboek worden de straffen uitgesproken bij verstek tegen dieven, vergiftigers en moordenaars, vervallen verklaard na twintig jaren.

Voor soldaten hoe klein, hoe nietig hunne fout ook weze, is er nooit verjaring. En ziehier een bewijs welke in het leger is voorgevallen. Een jongeling, nog geen 16 jaren oud, nam dienst als vrijwilliger in een linie-regiment als trommelaar. Ten gevolge eener straf welke hij onrechtvaardig kreeg, verliet hij België, begaf zich naar Rijsel, waar hij een naarstig en eerlijk werkmans werd. 26 jaren nadien komt hij terug in België, en eenigen tijd daarna wordt hij gevat als deserteur en een krijgsraad veroordeelt hem tot één jaar gevang en herneming van zijnen dienst op eenen ouderdom van 42 jaar.

De soldaten der discipline en correctie worden bij het minste verzet gestraft met cachot, aan handen en voeten geketend met ijzers aan een voet en eene hand. Afschuwelijke tooneelen grijpen soms plaats in de kasematen van Diest of in het gevang van Malakoff, te Beverloo welke de ongelukkigen tot verblijf dienen en wanneer zij na eenige jaren gevang door zulke middelen niet verbeterd (?) zijn, worden zij ziek en gekrevelend terug aan hunne familie gegeven aan wie eene schandalige militiewet hen door geweld is komen ontsien.

Wanneer een overste zich beklagt door een onderhoorige gedurende den dienst bedreigd of geslagen is geworden, zal de overste op zijn woord geloofd worden, zijne verklaring wordt als voldoende beschouwd, en de onderhoorige kan verwezen worden tot ter dood, want het strafwetboek spreekt van den dood door den kogel.

Maar wanneer het een officier is welke een soldaat slaat, of gelijk op de inlijving, wanneer een brutale sabelseper aan een ongelukkigen rekrut welke zich naakt voor hem bevindt, voetstamperen toebrengt, hetzij dat hij zich niet in tijds wegmaakt, of om gelijk welke andere nietigheid, o! dan zal alles zich bepalen bij eenen gesmoorden vloek van het slachtoffer.

Een soldaat welke zich in de nabijheid van den vijand (?) bevindt en welke door vrees of schrik een schreeuw laat hooren, welke verwarring kan brengen onder de soldaten, zal volgens artikel 64 beschouwd zijn als verrader en gedood worden. Zelfs hij welke onvrijwillig gerucht of vals alarm maakt zal terecht gesteld worden.

De soldaten welke eene strafuivoering bijwonen en genade zouden vragen voor den ongelukkige veroordeelde, zullen volgens artikel 84 met de dood gestraft worden. Hoe onmenscheijk!

Iedere schuldwachter welke in de nabijheid van den vijand door moeite en ontberingen in slaap valt, zal volgens artikel 98 gedood worden.

Ziedaar slechts eenige artikelen uit een strafwetboek aan welke wij, jongelingen, soldaten moeten gehoorzamen. Is iedere straf in evenredigheid van het feit gewettigd? Neen! Roep het niet om wraak dat men de soldaten van een vrij land mag behandelen als slaven, hen verplicht te gehoorzamen aan de wredeste wetten door barbaarsche middelen!

Zoolang zal het duren als men aan het bewind mannen zal hebben welke droppen terug te keeren naar den tijd, dat alwie zich

niet aan hen onderwierp of blindelings gehoorzaamde, kon veroordeeld worden tot den brandstapel of de galg.

Jongelingen, steunen wij uit al onze krachten de socialistische partij, welke zulke afschuwelijkheden zal doen verdwijnen.

CH. VUYLSTEERK.

Het militarisme is een overblijfsel der barbaarschheid.

Herinneringen

't Is eenige jaren geleden. Door loonaftrok gedwongen, hadden duizenden mijnslaven het gereedschap neergelegd, ten einde door een eendrachtig optreden, de schrapzuchtige mijnbezitters er toe te dwingen, aan hunne rechtvaardige eischen gehoor te geven. Reeds lang hielden de moedige slaven deze strijd vol, en hunne verzoenende voorstellen, konden de kolonbarons er niet toe bewegen, een einde aan dezen wanhopigen toestand te stellen.

De regeering, welke steeds aan de zijde der bezitters staat, had weldra hare maatregelen genomen, om desnoods door eene bloedige onderdrukking, de strijdende slaven naar hunne onderaardsche kerken terug te jagen, en had te dien einde, reeds menige militieklas onder de wapens teruggeroepen, want zij dacht een oogenblik dat de voorrechten der uitbuiters waren bedreigd.

Zoo bevonden wij ons in de kazernekamer en de gebeurtenissen van den dag waren weldra het voorwerp aller gesprekken. Onder de binnengeropen soldaten, waren er niet weinig, die aan de werkstakingen deelnamen, en die dan ook, in gloedvolle woorden en met eene warme overtuiging, de grieven hunner strijdgenooten uiteen zetten. Zoo schetsten zij het lijden der arme wroeters, die op gevaar van hun leven, honderde meters onder den grond, de kolen uit de aarde dolven, welke het goud in de coffre-forts der uitbuiters vloeien deed, wijl zij in ruil van hunnen nuttigen arbeid het noodige ontberen moesten, om in den onderhoud van hun kroost te voorzien.

De menigvuldige blijken van instemming welke hun te beurt vielen, schonken hen de overtuiging, dat wij allen het lot der ongelukkigen deelden, en weldra waren wij beschaamd over de laffe rol welke de slechte regeering ons meende te doen vervullen, enkel de gedachte, van ooit de wapens tegen onze werkbroeders te moeten richten, vervulde ons hart met walg en afkeer.

Verdere omstandigheden wilden nu, dat de burgerregeering onze diensten niet vergde, maar voorzeker hadden wij nooit onze handen gedoopt in het bloed onzer broeders, die streden voor meer loon en rechten. Wat er ook de gevolgen mochten van wezen, de stem van ons geweten zegde ons: «Doet uw plicht».

PACIFIC.

Jongelingen, wijdt uwe vrije uren aan de studie.

Het Lieve Vaderland.

De dag nadert waarop, wij jongelingen, zullen geroepen worden om deel te nemen aan de loting, de tombola in menschen-vleesch. O wee, wanneer er ons een slecht nummer moet te beurt vallen. Dan zullen, wij jongelingen, gedwongen worden om het soldaten pak aan te trekken om het zooge-naamde lieve Vaderland te verdedigen.

Het Vaderland, maar zeg eens dat de ongelukkige die zucht van honger en bibbert van koude, dat woord eens gaat uitspreken, bij zijn bakker, zijn huismeester, zijn vleeschhouwer, of zijn winkelier, dan zal men zien wat men zooal kan koopen voor wat vaderlandsliefde, als hij geen klinkende specie in zijn zak heeft.

Laat dus het volk met vrede, dat zich niet meer bekommerd, noch met uw vaderland, noch met uw roem.

De tijd is voorbij dat men de jeugd kon bezielen met vaderlandsch prietpraat.

Naarmate de jongelingschap zich meer en meer op de hoogte stelde van de Sociale Wetenschappen kreeg zij ook al spoedig geheeler opvattingen over de woorden: Vaderland, Vaderlandsliefde, eer, roem, enz.

Het Vaderland, dat bestaat niet voor hen die er nooit anders kenden dan onrecht, armoede en verdrukking.

De burgers hebben het vaderlandsch gevoel gedood.

De Vaderlandsliefde is een onzin, de haat die er door ontstaat is eene ongerijmdheid, en de oorlogen die er uit voortvloeien zijn misdaden.

Dat de arbeiders dus het voorbeeld volgen der bezitters. Deze zijn internationaal vereenigd in 't uitbuiten der werklieden. Laten wij arbeiders ons dan ook vereenigen om te weerstaan aan de kapitalistische uitbuiting en dan zal weldra de dag aanbreken waarop de woorden: Gelijke Rechten, Gelijke Plichten, in werkelijkheid zullen bestaan.

Daarom, jongelingen, heft met mij den reet aan van:

**Weg met 't Militarisme!
En Leve 't Socialisme!**

A. D. M.
Loting van 1897.

De geschiedenis der vorsten is de lijdens-geschiedenis der volkeren.

De Bloedwet.

Ziedaar de naam die men geeft aan eene wet gesteund door de bezittende klasse, ver-wenscht door het volk.

Ziedaar den naam die binnen weinige dagen met afschuw en verachting door elke moeder, vader en zuster zal uitgespro-ken worden en door elke jongeling die ge-dwongen zal zijn het hoofd te bukken voor eene dergelijke wet.

Ja het is eene *Bloedwet* die de armen hunne zonen die zij met werken en zwoegen tot dien ouderdom hebben kunnen grootbren-gen ontruikt, wanneer het lot hen treft, om in kazernes en forten te worden afgemarteld en hun voor een nietigheid hun op discipline en correctie steekt.

Ja het is eene *Bloedwet* die de armen ver-plicht een zoogezegd vaderland te ver-dedigen dat hen niets anders schenkt dan armoede voor hun werken, terwijl de rijken die niets doen, alles bezitten, rechten en voorrechten genieten, in het land zich kun-nen vrijkoopen.

Uwe zonen, werkers, worden uit de familie gerukt op den oogenblik, dat zij een beetje bekwaam worden, om de lasten der familie te helpen dragen, terwijl de zonen der rijken door hunne papa's worden vrijge-kocht met het geld verkregen door de uit-buiting op de werkende klasse gepleegd, geld waarmede zij eerst hunne eigene kin-deren vrijkoopen, om later uwe dochters te koopen.

Ja de loting draagt te recht haren naam van bloedwet want de armen worden inge-lijfd met het doel ze af te richten tegen hunne eigene klasse en het bloed te vergieten der werkers die strijden voor wat meer recht en een beetje brood.

De *Bloedwet*, nooit was eene instelling juister betiteld en gebrandmerkt tevens.

Die schandewet, die ons in Europa tot oneer strekt, wordt behouden, trots de alge-meene protestatiën der werkende klasse, trots de afkeuring door een deel, de min-derheid der bourgeoisie, alleen om de ik-zucht, de lafheid van de meerderheid der rijken te voeden.

Het leger, dat wij, werkerszonen, samen-stellen, moet dienen, om onze eigene klasse onder den hiel te houden, om het stelsel van onrecht en uitbuiting staande te houden.

Het burgerkraam berust op onze bajon-netten.

Aan ons jongelingen den plicht de schroe-ven van het kraam te lossen, tot instortens toe, opdat het onrecht, de ellende er onder begraven worden om plaats te maken voor eene nieuwe betere samenleving, waarin recht, gelijkheid en welstand voor allen heerschen zou.

Op dus jongelingen, ons allen vereenigd en dat het donderend uit onze borsten opstijgt:

**Weg met de Bloedwet!
Weg met het Kapitalisme!
Leve het Socialisme!**

CARLO.

Edel denken is schoon,
Edel handelen is verheven.

Orde!!

Een der argumenten der burgers, om de legers te verdedigen, is dat zij moeten die-nen om den binnenlandschen vijand te be-kampen en de orde te handhaven!

Men moet bekennen dat de heeren bur-gers, wel onbeschaamd moeten zijn om de tegenwoordige samenleving ordelijk te noe-men.

Zonder van de klimmende werkeloosheid te spreken, leest en onderzoekt de officieele statistieken door de burgerregeringen zelf opgemaakt, en wat vindt gij? Cijfers, die verpletterend klinken voor de orde (!?) der burgers.

Ik wil er enkele van aanhalen om te be-wijzen dat het noodig is, zoo spoedig moge-lijk en gelijk door welke middelen, die zoogezegde *orde* te vernietigen om in de plaats eene samenleving in te richten, waar iedereen zal kunnen voldoen aan zijne be-hoeften en waar ook bijgevolg eene ware, eene echte orde zal heerschen.

Volgens de officieele statistieken bekend gemaakt door den *Times*, zijn er in Londen een millioen personen die geene vaste brood-winning hebben, en die bijgevolg niet weten wat zij den dag nadien zullen eten.

Het is vreeselijk, en dit in een land waar er een Rotschild is die 1,000,000,000 fr. bezit, een hertog van Sutherland met 150,000,000, een hertog van Northumber-land met 125,000,000 fr. en een markies de Bute met 100,000,000 fr.

Nog altijd volgens die zelfde statistieken waren er in 1891 in Londen, 300,000 vrouwen die leefden van prostitutie, of in andere woorden, het vierde deel van de vol-wessen vrouwelijke bevolking van die stad.

Dit is voor wat Engeland aangaat.

Overlaatst stond er in een burgersblad dat er in Europa, gedurende het jaar 1896, 180,000 zelfmoorden waren geweest en de opstellers van dit blad vonden dit zeer natuurlijk, want een weinig verder roemden zij de kapitalistische *orde*.

Laat ons nu eens spreken over den toe-stand in Frankrijk.

Volgens een onderzoek gedaan door de pa-rijsche policiekommissarissen, is er ge-bleken dat er in Parijs niet min dan 5,000 personen zijn die enkel leven van de open-bare liefdadigheid, maar van een anderen kant vinden wij dat er in Frankrijk personen zijn, zooals Olray, die een inkomen heeft van 2,000,000 fr., de prins van Luxemburg 1,500,000 fr. en den hertog de Trévisse 1,800,000 fr.

Het bankhuis Rotschild heeft een kapitaal van 3,000,000 fr. en de baron de Hirsch bezit de bagatel van 1,200,000,000 fr.

Evenals in Engeland, is er in Frankrijk *orde*.

Wat nu de sterfte betreft in dit laatste land, heeft dokter Bertillon eene zeer belang-rijke statistiek opgemaakt.

Volgens voornoemden dokter, op 1,000 menschen die op denzelfden datum geboren zijn, sterven er, volgens de klasse, tot de-welke zij behooren:

	Rijken.	Armen.
Vóór 5 jaar	57	345
» 10 »	62	434
» 20 »	124	592
» 30 »	204	514
» 40 »	305	604
» 50 »	443	717
» 60 »	602	828
» 70 »	765	935

Eene andere statistiek van dokter Bertil-lon stelt vast dat de ellende, jaarlijks in Frankrijk, 80,000 personen doodt.

Dank aan de goede regeling en de orde die in onze samenleving heerscht, moesten de statistieken in 1893, 7,754 faillieten en 5,587 gevallen van krankzinnigheid aan-stippen.

En wat nu het militarisme betreft, twee getallen zijn genoeg om te bewijzen hoe vreeselijk die kwaal ingekankerd is in de hedendaagsche samenleving.

Er wordt *dagelijks* in Europa de kol-lossale som van 19,000,000 fr. aan militarisme uitgegeven of 771,000 fr. per uur.

Ja, er wordt 771,000 fr. per uur uitge-geven om eene samenleving te handhaven, waar duizenden en duizenden niet weten wat zij morgen zullen eten, waar duizende en duizende vrouwen gedwongen zijn om hun lichaam te verkoopen aan den meestbiedende om brood te hebben om haren honger te stillen en waar duizenden zich zelfmoorden omdat er geen werk voor hen is die hen in staat zou stellen gelukkig te zijn.

Lotelingen!

Binnen enkele dagen zult gij gedwongen worden om deel te nemen aan de loting, loting die zal beslissen of gij te huis zult blijven, ofwel of gij soldaat zult worden.

In dit laatste geval bedenkt wel het vol-gende:

Bedenkt al de misdaden door de burgers tegenover uwe klasse gepleegd.

Bedenkt dat gij als arbeiders eene dom-heid begaat met de voorrechten der rijken te verdedigen.

Bedenkt ook, en dit vooral, dat de gan-sche burgermaatschappij op uwe bajonnetten steunt, en zoo ge dit alles bedenkt, zult gij tot de slotsom geraken dat er een einde moet komen aan de regeering van den geldzak en dat die regeering moet verdwijnen om de arbeiders gelukkig te maken door het socia-lisme, dat alleen in staat is de hedendaag-sche wanorde te doen verdwijnen.

LOUIS PRÉVOST.

Het militarisme is de tyrannie der eeuw en den grooten weg van den oorlog.

DE OORLOG

Oorlog!... Het woord alleen doet ons reeds ijzen, want daar verschijnt voor onzen geest een vreeselijk slagveld. Drommen menschen die elkander vernietigen...

Menschen? Neen! Geef niet dien naam aan die verwoede soldaten die zich aan de beestige drift van moorden overgeven.

Is de haat dan zoo groot tegen dien zooge-zegden vijand die ze voor het eerst zagen? Is het vaderlandsliefde die hen zoo doet handelen?... Neen, niets van dit alles.

Maar in de kazernen worden ze gedicipli-neerd, wordt alle menscheijk gevoel ver-stompt en dan de kruit- en dampgeur, het zien stroomen van bloed doet hen nog meer ontwaarden.

Hoe ijselijk!... Zijns gelijken verdelgen, steden en landerijen verwoesten!

En die misdaden durft men toeien met den naam van roem, en *deugd*!

En waarom de oorlog? Waarom die dui-zende menschenoffers?

Wie wilt die, wie is er de oorzaak van?

Wel! de haat, de veroveringszucht der vorsten!...

Ja! dit was vroeger de eenige reden!

Maar heden zijn koningen en keizers slechts een tuig meer in de handen der kapi-talisten.

Heden oorlogt men om de overhand te hebben in de eene of andere verafgelegene kolonie, opdat de kapitalisten gemakkelijk die menschen kunnen uitbuiten, meer nog dan in hun eigen land, want daar, in die koloniën, preekt men geen socialisme dat de werkman zijne waarde leert beseffen, en van de regeering wetten afperst tot bescherming der arbeiders.

Er wordt geoorlogd om aan de kapita-listen het behoud te verzekeren hunner inkomsten, als soms in die koloniën de in-boorlingen te erg mishandeld worden en in opstand komen.

Heden wordt ongelooflijk veel voortge-bracht dank aan de verbeterde werktuigen, maar al die opgehoopte waren komen niet in de handen van degenen die ze voortbrengen, maar worden uitgevoerd, elders verkocht om hier de kapitalisten te verrijken.

Edoch, de markten worden al meer en meer bevoorrad. Vandaar ijverzucht tus-schen de kapitalisten der verschillende lan-den om de overhand te hebben, en vandaar soms oorlog, niet tusschen de kapitalisten, maar tusschen de nietsbezitters der verschil-lende landen, die er nochtans geen belang bij hebben.... Zij dienen hun vaderland.... 't Is te zeggen het land waar zij geboren werden, waar zij uitgebuit worden en mis-schien honger lijden.

Wat was eigenlijk de oorzaak van den oor-log van 1870?

Frankrijk was het machtigste land en zou met zijne voortbrengselen alle markten over-stroomen.

De verschillende staten van Duitschland bemerkten het gevaar, vereenigden zich en zochten een voorwendsel om aan Frankrijk de oorlog te kunnen verklaren en zijne macht te snuiken.

De deutsche en fransche werklieden wer-den als soldaten tegenover elkander gesteld, vermoordden elkander op de schrikwek-kendste wijze, om feitelijk de uitbuiters te dienen. En deze laatsten noemden het een heiligen oorlog!

En intusschen vergaat van ellende de arbeider, de voortbrenger van dit alles, waarvoor men uitwegen zoekt.

Maar daar bekommert zich de kapitalist niet om, hij moet geld hebben, en dat heeft de proletariër niet om de waren te betalen.

Daarom is het niet genoeg de kreten aan te heffen: Weg met den oorlog! Leve de al-gemeene ontwapening!

Neen! Wij moeten werken aan de over-winning van 't socialisme, dat een einde zal stellen aan den oorlog tot het bemachtigen der markten, door aan degenen die alles scheppen, van de voortbrengst van hunnen arbeid te laten genieten.

Vooruit dus, voor de overwinning van 't socialisme!

Lc.

Recht op welvaart. Welvaart voor allen.

GIL

Den van Ven pen vo van Bev Groot

democra meer da loting.

Rond van vier van Ve hunne ken.

Eene der Blo Deze rijkheid woede

kwam k alleen k de stilz klachten pende v

Van 't gendarn blik van der wer

zoo kal aan het van der maken.

Rond afzonde op dit u Vijf v

lis, van zingend Op d

daat, Ve — U op de

— Se volk, Op 't schot.

— L Gillis

Hij k kwam h gebliks

Een Gillis een zac

door al door zij Zijne

republie zijner o nog de leven.

De w trouwh hen ko wen.

De k van he bevel g te wens

De l daags kapora

Dit w de mod werd;

zien zij minder

De r decorat droevig

De s lijke gu te bewa

Zijne wonder hem.

MOORD

OF

GILLIS LAMBERT

Den 20 Juni 1860 werden de werklieden van Verviers naar hunne regimenten geroepen voor de krijgsoefeningen in het kamp van Beverloo.

Groot misnoegen heerschte onder hen! de democratische bevolking van Verviers heeft meer dan elke andere een afschuw voor de loting.

Rond 9 ure, begaven zij zich ten getalle van vier à vijf duizend man naar de statie van Verviers, om vaarwel te zeggen aan hunne broeders die naar het kamp vertrokken.

Eene vlag met het opschrift: « Slachtoffers der Bloedwet! » ging den stoet vooraf.

Deze betooging, die in kracht en belangrijkheid al de vorigen overtrof, deed de woede der katholieken ten top stijgen; dit kwam hieruit voort, dat de slechte wetten alleen kunnen behouden blijven, dank aan de stilzwijgendheid harer slachtoffers, wier klachten steeds eene krachtige en meeslepde welsprekendheid bezitten.

Van 's morgens vroeg waren de politie, de gendarmerie en het leger te been, 't oogeblik van handelen afwachgend. De betooging der werklieden was evenwel zoo grootsch, zoo kalm, dat niet het minste voorwendsel aan het leger gegeven werd, om in den lood van den dag gebruik van zijne wapens te maken.

Rond middernacht doorliepen nog eenige afzonderlijke groepen werklieden de straten, op dit uur nog vol soldaten.

Vijf werklieden, waaronder Lambert Gillis, van Ensival, kwamen, de *Marseillaise* zingend, de Molenstraat af.

Op den hoek dezer straat hield een soldaat, Veeckman, de wacht.

— **Uit den weg! schreeuwde hij, op de werklieden aanleggende.**

— **Soldaat! wees zacht voor het volk, antwoordde hem Gillis.**

Op 't zelfde oogenblik knalde een vuur schot.

— **Leve de Repu.... stamelde Gillis.**

Hij kon niet verder. Een stroom bloed kwam hem uit den mond en hij viel als neergebliksemde in de armen zijner gezellen.

Een kogel had hem het hart doorboord.

Gillis was een braaf en eerlijk man, met een zacht en openhartig karakter. Hij was door al zijne makkers bemind, aanbeden door zijne vrouw en kinderen.

Zijne eenige misdaad was: democraat en republikein te zijn; hij viel als slachtoffer zijner overtuiging; maar zijne dood diende nog de Republiek, in gelijke mate als zijn leven.

De werklieden zwoeren op zijn graf getrouwheid aan de Republiek en velen onder hen komen nog jaarlijks dien eed vernieuwen.

De koning en de ministers, onmiddellijk van het voorgevallene verwittigd, hadden bevel gegeven den soldaat Veeckman geluk te wenschen.

De luitenant-generaal voldeed 's anderen-daags aan het bevel; en de soldaat werd kaporaal benoemd.

Dit was niet alles: Leopold II wilde dat de moordenaar ridder zijner orde benoemd werd; deze gunst was iets ongemeens, gezien zij nooit, sedert het jaar 1830, aan een minderen soldaat was te beurt gevallen.

De moord van Gillis en de schandelijke decoratie, die er op volgde, hadden een droevig dramatisch naspel.

De soldaat Veeckman, aan wie de koninklijke gunst eene schitterende toekomst scheen te bewaren, viel in een diepen weemoed.

Zijne makkers, verre van eerbied en bewondering voor hem te hebben, schuwden hem.

Hij zelf zocht de eenzaamheid. Hij droeg niet lang het kruis van Leopold II, dat hem met afgrijzen scheen te vervullen en legde zich te bed. Men hoorde hem dikwijls 's nachts, door de koorts gedreven, de woorden van Gillis herhalen: « Soldaat, wees zacht voor het volk! » en hij stierf weldra, den noodlottigen nacht verwenshende, in den welken hij een eereteken en wroegingen verwierf.

Het militarisme vreet als een kanker aan de welvaart des volks.

Waartoe men soldaat wordt?

HELDENMOED DER BORAINS

Binnen kort zullen weer duizende jongelingen opgeroepen worden om deel te nemen aan den jaarlijkschen bloedtomboel; nogmaals zullen wij die droeve treuntooneelen voor ons oog zien ontrollen: hier valt eene moeder in onmacht, daar wordt een vader zinneloos, geweend, gejubeld en gevloek worden met woeste stemmen dooreen gemengd.

En waarlijk, het is droevig, wanneer men de jongelingen ziet komen afgestormd als wilden.

Weinigen begrijpen het afschuwelijke van die wet, met reden Bloedwet geheeten, die ongetwijfeld een der onrechtvaardigste wetten is, door de rijke klasse tegen het werkvolk gemaakt.

Gij allen, jongelingen, hebt zeker reeds hooren spreken over werkstakingen, en bijzonderlijk van die der kolenbassins, want het is daar dat gij vooral zult geroepen worden om uwe waalsche broeders, als zij niet al werkende willen verhongeren, onverbiddeijk neer te schieten.

Daarom, jongelingen, wil ik u het leven dier slaven bekend maken om u eens te bewijzen, dat zij niet in werkstaking gaan om hunne grillen te voldoen, maar wel omdat zij met hun gezin niet wenschen van honger om te komen.

Wanneer in de klein-burgerwereld een persoon, die 4,000 fr. jaarwedde had, opeens zijn inkomen op 2 400 fr. gebracht ziet, is het niet zonder reden, dat men hem, zijne vrouw en kinderen beklaagt. De versleten frak, de laarzen met gaten, den rok waarvan men de draden ziet, de wanhopende pogingen om de versleten handschoenen aan te trekken, het buiten de mode geraakt kleed, dat diegeneen zuchten doet die het dragen, en diegeneen lachen doet die het zien; al deze bijzonderheden — die zooveel te droeviger stemmen naarmate zij komieker zijn — boezemen een gewettigd medelijden in. Maar wat is dit alles dan nog in vergelijking met het hartverscheurend drama der ellende bij de werkers!

Hier is het niet meer voor de weelde dat men strijdt, het is voor het hoogst noodige. Hier strijdt men niet meer voor een fijn paar bottienen, maar voor een paar blokken; ook niet voor een schoonen frak, maar voor de lompen; ook niet voor een stuk vleesch, maar voor het « dagelijksch brood. »

Hier strijdt men niet meer om een genoeg te smaken, maar om eene smart te vermijden; niet om vermaak van eten, maar... tegen de hongerkampen.

Het is nog niet alles. Op de smart des vaders en der huismoeder antwoordt, als een klagende weergalm, het lijden der kinderen.

Arme kleine schepseltjes! De andere kinderen geestig, opgeruimd en welgevoed ziende, vragen zij, met eene naïeve verwondering aan hunne natuurlijke beschermers, om ook hun aandeel vermaak, gezondheid en goed voedsel te hebben.

Hoe moeten de hongerkampen den uitgemergelden mijnwerker nog meer folteren, als hij zijne geliefkoosde kleinen ziet honger lijden! En zoo de arme kinderen ziek worden? En als het geneesmiddel buiten het bereik der beurs valt zult gij ooit, jongelingen, hij die met zooveel onverschilligheid de dagloonen doet dalen, willen beschermen.

Niets is droefer dan het uitzicht van een dorp in de omstreken van de Borinage tijdens eene werkstaking. De Borain — nog bleker dan gewoonlijk; de blauwe lijnen — soort van tatoeering op het wezen getrokken door kwetsuren, waarin het stof der kolen gedrongen is — komen als lidteekens uit; in zijn bleek blauw oog leest men soberheid en gelatenheid.

Wanneer men hem, mijmerend traagzaam ziet aanstappen met dien onzekere gang der slecht gevoede menschen, het vel over de

uitstekende spieren gespannen, den rug, als die van een grijsaard gebogen, al de ken-teekens van hartzeer dragende, wordt men weemoedig en breekt u het hart....

Tusschen den werkstakingen koolmijner en den gewapenden gendarm heeft dikwijls eene botsing plaats.

Men kan zich geen gedacht vormen, jongelingen, met welke zorgen en voorkomende de bestuurders der koolmijnen de haren mutsen omringen: overvloedige maaltijden met een goed glas begoten, fijne tabak, lekkere cigaren, alles wordt hun rijkelijk en beleefd aangeboden. Zijn de gendarmerie en het leger desnoods niet de ware vertegenwoordigers der orde en der Maatschappij?

Is het niet uw geweer en bajonet, jongelingen, die de menigte weerhoudt en toelaat de dividenden in volle gerustheid te tellen?

Ziedaar tot wie gij in tijde van staking uw geweer zult moeten richten! Breekt u niet het hart bij het hooren van zooveel ellende? Zou het dan geene lafheid zijn u tegenover die verdrukten slaven te stellen.

Als een verbitterde vijand mij het leven aangrijpt dan heb ik het recht hem te doden, omdat ik slechts mijn persoonlijke krachten tegenover hem kan stellen, de wet der natuurlijke zelfverdediging rechtvaardigt en billijkt mijne handelwijze. Welke grondstelling der gerechtigheid, kan echter bestaan in eene maatschappij waarin de gewapende legers enkel tegen ongewapenden oprichten?

Wij noemen zulks wettelijk moorden.

Laat het u niet verwonderen dat deze wetten zoo wreed, zoo onmenselijk zijn, zij zijn het werk van tyrannen, zij maken deel van het regeeringstelsel, waarmede zij het menschelijk geslacht onderdrukken. En daar zal maar een eind aankomen door een krachtig optreden des volks, door bij allen het klassenbewustzijn op te wekken en hen het socialisme te leeren kennen.

VAN SWEDEN.

Wie het oorlogvoeren bevordert, is medeplichtig aan den moord.

Broeder...?

Broeder, waarom? Aan uw zij blinkt het zwaard, Gij wilt verlaten de vriendelijke haard, Strijdende zult gij uw medemenschen slachten? O, wil toch, mijn broeder, voor gruwelen wachten.

Broeder, waarom? Aan uw zij staat de vrouw, Schenkend u liefde in huwelijksrouw. Aan uwe voeten speelt het schuld'loze kind, Strijdt niet, mijn broeder, als ge kind'len bemint.

Broeder, waarom? De lachende gaarde, Bood u een plaats waar uw even in waarde, Bij vrouw en kind, i j vriend en bij maagd Gesteten kor worden... toch wordt gij gejaagd.

Door 't oproer gewekt, door 't hongergeschrei Van vrouw en van kind — gij zelf waart daarbij, Toen gij die allen nog kendet als vrienden En moeiteloos werk u het brood deed verdienen.

Broeder, ga niet! Het geweer in uw handen Maakt het geluk van uw vrienden ten schande. Blijf hunne vriend, werp weg dat geweer, Ook u doen toch honger en kommer zoo zeer!

Broeder, z'et toe! Zij lijden en strijden, Willen voor waarheid ten kamp zich gaan wijden. Blijf hunne vriend — is geëindigd den strijd, Een zorgeloos leven beloont dan uw vlijt.

Het Socialisme in het leger

Wij lezen in *Vooruit*:

Wij wisten niet, dat de vooruitzichten en voorspellingen van ons artikel « De Bloedwet » zoo spoedig zouden bevestigd worden door de burgerspers zelve.

Ziehier wat men leest in *Le Soir* van maandag:

« Onze bijzondere inlichtingen laten ons toe van te zeggen, dat het bataillon van het 3^e jagers te voet, in garnizoen te Oostende en te Ieperen, het bataillon van het 10^e linie, in garnizoen te Arlon, geheime bevelen hebben ontvangen om eenigen tijd buiten hunne wederzijdsche garnizoenen te gaan doorbrengen.

» Daar zijn overigens erge voorteekens van eene beweging die voorbereid wordt in 't leger, en de verslagen die daaromtrent

aan het ministerie van Oorlog worden gezonden, zijn zeer uitdrukkelijk op dat gebied.

» In verscheidene kazernen heeft men oprechte socialistische clubs ontdekt, clubs die georganiseerd zijn, die hunne chefs hebben in de kazerne zelve en die geld omhalen voor hunne propaganda.

» In een regiment van een onzer groote steden heeft men onlangs een dergelijken club ontdekt, die talrijke aanhangers telde.

» Na een ernstig onderzoek, werden ernstige feiten ontdekt tegen 17 soldaten en een kaporaal.

» De gedragslijn is de volgende: De verenigden verbinden zich, in geweten, zich voorbeeldig te gedragen, ten einde niet gestraft te worden en goed aangeteekend te staan bij hunne chefs, maar ierzelve tijd nemen zij de formeele verbintenis van gehoorzaamheid te weigeren aan de bevelen van hunne chefs in geval van onlusten, werkstakingen, enz., verder van zich onderling te steunen en de andere soldaten aan te sporen tot dienstweigering. Kortom, van door alle middelen de werking der gewapende macht te beletten.

» Het is van gister niet, dat deze toestand bestaat en trots alle pogingen en alle waakzaamheid, schijnt hij te zullen voortduren in talrijke regimenten.

» Ziedaar verschijnselen, die nog veel ernstiger zijn dan de beraamde dienstweigering der lotelingen uit den Borinage. »

Inderdaad, het ernstige van dien toestand is onloochenbaar, maar hij was te voorzien en zal verergeren.

De schuld komt neder op de klerikalen, die het bewind in handen hebben en als echte volkshaters alle lasten op de armen laten wegen, zonder hen rechten of lotsverbetering te willen toestaan.

Aan onze vrienden nu, allerwege eene duchtige propaganda aan te vatten, om den geest van verzet aan te wakkeren, de socialistische gedachten in het leger uit te verspreiden.

Alwie een loteling kent, alwie in betrekking komt met eene familie die een jongeling in haar midden heeft, aangeduid voor de loting, moet zijnen invloed bezigen om ouders en toekomstige soldaten op hunne plichten te wijzen.

De socialistische jongelingen zelve moeten hunne jeugdige vrienden gaan opzoeken aan de patronages, aan de danszalen, overal waar zij ze vinden kunnen, gewapend met manifesten en brochuren, gereed tot kalme discussie, als apostels tegen het militarisme, voor den vrede en de gelijkheid.

De uitslag zal verbazend wezen indien al onze vrienden zich moedig te werk stellen om het goede zaad te strooien.

Aangezien onze vijanden de bloedwet niet afschaffen willen, blijft er ons niets anders te doen dan dezeschandewet tegen hen te doen keeren, door hen te slaan met hunne eigene wapens, die zij de werkjogens, tegen wil en dank, in de hand stoppen.

Kortzichtige Regeerders

« Zij hebben oogen en zij zien niet; zij hebben ooren en zij hooren niet. » Deze spreuk van het evangelie is zeker toepasselijk op de houding onzer regeerders in tegenwoordigheid der beweging tegen de bloedwet.

Allerwege gaan luide protestatiën op tegen dit schandelijk onrechtvaardig stelsel, dat de armen verplicht goederen en instellingen te verdedigen die zij niet bezitten, en eerder tegen hen dan voor hen keeren en de rijken, die er alles van genieten, vrijlaat.

Ziende blind en hoorende doof gaan de heeren hunnen weg voort, alsof de zaak hen niet aangaat.

Zij hebben ongelijk en wij gaan het hen bewijzen.

Wanneer de werkende klasse tegen de bloedwet protesteert is het hoofdzakelijk uit liefde tot het recht en de gelijkheid.

Zijn er groote nadeelen, veel lijden verbonden aan het soldatenleven, de tegenwoordige legeraanwerving heeft ook hare voordeelige zijde voor de werkers.

Hoe verstokt egoistisch de kapitalisten ook zijn, achten wij ze nog zoo dom niet te durven ontkennen, dat op een gegeven oogenblik een geweer, een stembriefken en zelfs eene meervoudige stem waard is.

Blanqui zegde reeds: Wie lood heeft, heeft brood.

Welnu, de waarde van het belgisch leger zal juist gelijk staan met de waarde van degenen die het samenstellen.

Het leger zal zijn wat de werkende klasse zelf is. Welnu, mijne heeren, de werkende klasse wordt meer en meer socialistisch in hare lagen.

Meent gij dat die socialistische overtuiging verandert bij het binnenkomen in den depot en het verwisselen van een jas of kiel met een tuniek.

Integendeel, het onrecht grooter, het klassenonderscheid scherper wordend, vergroot de geest van ontevredenheid en verzet.

Als gij meent, dat wij dit gaan intoomen of tegenwerken, zijt gij mis.

Op elke meeting van lotelingen verbeelden wij ons het woord te voeren tot luisterde geweren en bayonnetten, aan wie wij trachten klaar te maken dat zij van werkersafkomst zijn en klassenbelangen hebben te verdedigen, zoolang zij door klassenwetten en instellingen onderdrukt worden.

En alzoo wordt het leger langzamerhand hervormd in het syndikaat der socialistische geweren: *bayonnettes au canon*.

Dit syndikaat wettelijk herkend zijnde, zou het de heeren aardig voorkomen den dag dat het zijne rechten zou doen gelden.

In den tijd van Lafontaine spraken de beesten, welnu, wij naderen deze waarop de geweren het woord zullen voeren.

Nogmaals, aan wie de schuld?

Niet aan ons! Wij wenschen niets beters, het is de eerste maal niet dat wij het zeggen, dan dat de werkende klasse, zich wettelijk, kan organiseren, ontwikkelen en vrijmaken. Helaas, onze tegenstrevers maken van dien wensch eene vrome begeerte.

Hunne verwonderlijke ikzucht belet hen de groote grieven der werkende klasse weg te nemen en hun eigen klasse en baatzucht af te schudden om dien weg van trapsge wijze hervormingen op te gaan die wij zoo vurig verlangen en waarin, wie het ook zij, van hunne hulp verzekerd is.

De verwittigingen hebben hen nochtans niet ontbroken.

De gezaghebbendste personen der bourgeoisie, te beginnen met Leopold II, al de die legeroversten, de parlementaire fort-ténors, hebben eene waarschuwendende stem laten hooren en bevestigen in stilte wat wij luidop zeggen.

Ten tijde der algemeene werkstaking waren de soldaten reeds zorgvuldig geëncadreerd door de gendarmerie. Men weet dus dat de microbe van verzet, het gevoel van walg om in de armen te schieten die recht en brood eischen in de rangen van het leger is geslopen.

En toch wil men het onrecht behouden, toch blijft men de lafheid der rijken voeden, die hun vaderland liefhebben gelijk de boer zijne melkkoei.

De straf voor zoo veel kortzichtigheid kan niet uitblijven en niemand zal zeggen dat de aanhangers der bloedwet en de marshallen in menschen vleesch ze gestolen hebben. (Naar Vooruit).

Het volk sterft niet van honger als het geen tyrannen heeft.

LEEST EN VERSPREIDT
VOORUIT

Naar Brussel!

Naar Brussel!

Wij hebben een deel van ons recht verkregen op politiek gebied door te toonen dat wij het wilden.

De bloedwet zal verdwijnen, den dag dat wij ernstig toonen dat wij haar schandelijk bestaan niet meer duldten.

Met behulp der geheele Werklieden-Partij richten de belgische socialistische Jonge Wachten in de maand augusti eene groote manifestatie in te Brussel als protestatie tegen het bestaande legerstelsel en tegen het militarisme in het algemeen.

Op dus, onterfden en miskenden, tot welke gezindheid gij ook behoort, op! Er moet getoond worden dat jongelingen en volwassenen werkelijk belang stellen in de openbare zaken; er moet getoond worden dat het volk geen slaaf, geen rechteloos onding wil blijven!

Op, menschevrienden en democraten, waar gij ook woont, tot welke klas gij in de samenleving ook behoort! Op en medegewerkt voor ons schoon doel! Optot dien edelmoedigen krijg!

Op tot die vreedzame betooging!

Op 14 augusti moet het volk uit alle hoeken, uit alle gouwen des lands te Brussel samenstroomen!

De jongelingen moeten dien dag met duizenden de hand aan elkander komen reiken.

De straten van 't levendige Brussel moeten dien dag dreunen onder het gezang der onafzienbare massa landgenooten die den koning en de regering durven toonen wat zij willen en wenschen.

Eenige maanden scheiden ons nog van dien grooten dag. Bereidt u er voor op, werklieden, in alle steden, in alle dorpen.

Spaart wekelijks eenige centen, opdat gij de reis naar Brussel op 14 augusti zoudt kunnen medemaken. Vreest geen gevaar, want wij gaan er niet heen om ruzie of twist te stoken, maar om onzen wil en onze wenschen te laten blijken. Het zal een grooten plechtigen dag zijn waarop alle arbeiders het bewustzijn hunner macht en hunner sterkte zullen toonen; een feestdag die ons het hart zal doen kloppen van geestdrift en hoop.

Naar Brussel! Naar Brussel!

Weg met het militarisme en leve het socialisme! A. C.

ERNSTIG NIEUWS

Onder dien titel deelde de *Matin* het volgende mede:

« Wij vernemen uit zekere bron dat de regering van hare agenten berichten heeft ontvangen, haar aankondigende dat eene groote socialistische manifestatie wordt voorbereid in Henegouwen tegen de volgende maand, ter gelegenheid van de loting.

» De lotelingen zouden weigeren deel te nemen aan de loting, en zij zouden krachtadig worden ondersteund door de Werkersbonden, te dien einde door hunne leiders opgeroepen. Men vreest vooral de opgewon-

denheid der Borains, in geval de monstermanifestatie dreigend zou worden.

» De hoogere officieren van het garnizoen van Antwerpen hebben bevel gekregen zich gereed te houden, om in geval van nood naar Henegouwen te vertrekken. »

En de *Matin* voegt erbij:

» De aankondigde beweging zou ons geenszins verwonderen. Het is het logische gevolg der lafheid waarvan de regering het bewijs heeft geleverd in de militaire kwestie. Eens te meer zullen de klerikalen wapens geleverd hebben aan de socialistten. »

De betooging in het Walenland is geen geheim. Reeds lang heeft de socialistische partij haar aankondigd. Alle jaren worden protestmanifestatiën gehouden.

Indien de huidige manifestatie krachtiger, indrukwekkender zal zijn, is het, omdat de werklieden meer en meer begrijpen dat de socialistten het goed voor hebben — en zich aan onze zijde scharen.

De beweging is het logische gevolg der socialistische propaganda — en 't zijn de hooge doodvreters niet, die dezelve zullen tegenhouden.

Zoolang de bloedwet blijft bestaan, zullen de protestaties blijven duren, heviger worden, tot dat, op een gegeven oogenblik, het volk zelf die schandelijke instelling afschaffen zal.

Uit Anderlecht

AAN DEN GENTSCHEN LOTELINGSKRING
Vrienden,

Ingevolge het bericht in *Vooruit* verschenen, betreffende het plaatsen van artikels in het blad *De Loteling*, verzoek ik u vriendelijk het hieronder staande opstel op te nemen.

Broederlijke groeten.

P. G.

De belooning van den Arbeid

Den 9° October laastleden, reeds lang voor het uur van aankomst der oude mijnsclaven uit den Borinage, stond ik, evenals zoovele anderen aan de Zuid-statie hunne aankomst te wachten, ongeduldig om die helden van den arbeid, met een blijden welkomgroet te ontvangen.

Eindelijk, na lang en ongeduldig wachten, kwam het schelle gefluit van den aanstroomenden trein, ons van hunne aankomst verwittigen.

Helaas! Watreurig en ontzettend schouwspel! Daar voor mijne oogen, trokeen gansch menschengeslacht voorbij, van het soort dat men mijnwerkers of liever mijnsclaven noemt. Allen zijn geel of kleurloos, met misvormde gelaatstreken en vermagerde leden. De eene is kreupel, een andere is krom, eenigen zijn gebocheld; velen, schier allen, zijn overdekt met likteekens; van bij den zwaren en slafelijken arbeid, hebben deze ongelukkigen misvormd tot levende geraamten.

En thans? Akelige, bittere spotteternij! Na aldus jaren en jaren te hebben gezwoegd, geslaafd en gewroet, na alles, ja, alles te hebben opgeofferd om anderen immer te verrijken... zien zij, de arme, ongelukkige en uitgeputte grijsaards, zich ten slotte verplicht, om, god weet ten koste van welke opofferingen, naar Brussel te komen, ten einde in regen en wind hunne uitbuiters en verdrukkers eene kroete brood af te smeeken opdat zij niet van honger en gebrek zouden omkomen.

Arme ongelukkige grijsaards! Ziedaar dus het loon voor uwe jarenlange diensten, voor uwe jarenlange slavernij.

Van honger sterven! En dit na een leven van opofferingen, slavernij en onverdiende ellende, terwijl zij, de ellendelingen, de harteloze uitbuiters en verdrukkers, in overdaad en zwelgerij de rijkdommen verbrassen op uw zweet en dat uwer kinderen gestolen.

Gruwelijke, monsterachtige onrechtvaardigheid!

En, hoe ongelooflijk het voor sommigen schijnt, dat alles gebeurt en wordt alleen mogelijk gemaakt, door en onder de bescher-

ming, van een leger, samengesteld uit de zonen zelf, die uitgehongerde slaven.

Wie zou het loochenen? De slachtoffers te Charleroi, Bergen, Borgerhout, Boom, enz. gevallen, vermoord door de soldaten, hunne zonnen, komen immers, als zoovele getuigen bewijzen, dat het tegenwoordige leger, alleen en uitsluitend is bestemd, om de krenten van recht en vrijheid te smoren in het bloed der duizende hongerlijders.

Jongelingen, vrienden, broeders! Beeft ge niet van innerlijke verontwaardiging? Stijgt het rood van woede en schaamte u niet naar het hoofd? Kookt het bloed u niet in aderen, bij het bedenken van de gruwelijke rol van vader of broedermoord, die men u dwingen zal te vervullen eens dat gij soldaat zult wezen?

Vrienden, gij zonen der verdrukte en uitgezogene slaven, wie men welhaast oproepen zal, om aan de menschonteerende loterij deel te nemen. Zult ge nog langer duldten, dat men u ter wille van een toeval, getrokken nummer, dwinge, de schoone jaren uws levens door te brengen, in de kolen van pest en ondergang, welke men kazernen noemt?..

Zult ge nog langer duldten, dat men uw geluk, uwe toekomst vernietige, dat men u scheide van uwe beminde, dat men uwe ouders den steun hunner oude dagen ontrokke, om u ten slotte naar de kazernen of liever pesthollen te sleuren, waar men u ongelukkige, africhten zal in 't moorden, om desnoods, als een goed en gehoorzaam soldaat, de hongerkrenten uwer uitgehongerde en verdrukte broeders te smoren in hun bloed, en terzelve tijd uwe eigene ellende en slavernij te bestendigen, te vereeuwigen, ten bate van het gruwelijke en bloedige monster — kapitalisme. — Vrienden, broeders! Willt ge nog langer ten dienste van het harteloze en vuige kapitalisme, door uwe eigene klasse als moordenaar en verrader uwer broeders worden gevloekt, veracht en geschuwd, als een wreed en bloeddorstig monster?

Neen! Duizendmaal neen! Dat zult, dat kunt, dat moogt gij niet willen!

P. G.

Uit Aalst

Nog eenige weken scheiden ons van den bloedtombola, waaraan men ons verplicht deel te nemen, zonder dat de wet rekening houdt van de treurige gevolgen die er door in de huishoudens te weeg gebracht worden.

De loteling die een slecht nummer trekt, is dikwijls de steun van eene oude moeder en vader.

Is het geen schande, dat, terwijl de zonen der rijken hunne universiteitsstudiën mogen voortzetten, de kinderen der armen hun ambacht moeten laten varen dat later hunne eenige broodwinning moet wezen.

En dit alles om de grillen te voldoen van eenige officieren, ook zonen van rijken, en wanneer het er op aankomt als werkman tegen de werklieden op te trekken en ze te onderdrukken.

In onze zoogezegde beschaafde samenleving worden aan het militarisme miljoenen oerspild, terwijl de nuttigste en beste hervormingen afgewezen worden bij gebrek aan geld.

Dit stelsel willen wij afschaffen.

De bloedwet moet weg!

Niet gerust, werklieden, zoowel ouden als jongen, en allen naar de

PROTESTMEETING

op Zondag 31 Januari

om 5 ure 's avonds

In het Lokaal « Hand aan Hand », Saskaal

Spreeker: Gezel Doornaert

Brievenbus

Vriend R. M. — Uw artikel was eene herhaling van verscheidene anderen, die vroeger waren ingezonden. Doet maar goed uw best om ons voor het aanstaande nummer iets oorspronkelijks te bezorgen.

ACHIEL. — « Gij zult niet doodslaan » is ongeschikt. De historie is wat oud. Het onderwerp kan beter op eene andere wijze besproken worden.

Gent, druk. A. De Backer, Garenmarkt, 9.